

ΕΚΑΘΩΜΑΣΤΕ δύο-τρεις φίλοι σ' ένα τραπέζι της υπαίθρου ταβερνούλας και περιμέναμε, χαζοκοινοβεντιόχοντας, κρασί και μεζεδάκια...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΚΛΕΙΔΟΥΧΟΣ...

σταθμό παρά μονάχα λίγα μέτρα, κάποια μύγα φαίνεται θα χάθηκε στο άδειο κενάκι της σαρανταπεντάρας παρακάβιας, και της ήθελε η απότομη όρεξη ή ο δρασκελισμός τις σάγιες και να πάη αντίξω μαζ...

Αξάρνα, τράβηξε την προσοχή μας κάποιος ψηλός καιλονταμένος κύριος, ο οποίος μιάς προσπέρασε ψυχρός κι' ακατάδεχτος, έχοντας τ'α χέρια του χωμένα στις τσέπες του σακακιού του...

Μωρέ ποιός είν' αυτός ο κοιμισμένος όλοθότος... μουρμούρισε κάποιος από μιάς, κι' εγώ, προσέχοντάς τον τότε καλύτερα, δέν μπόρεσα να κρατήσω μιά ζωντανή έπιπέλιση. Χιτίησα τή φροδιά μου στο τραπέζι και μουρμούρισα σκεπτικώς:

Κάποι τον ξέρω τόν μαυρομάλο αυτόν... Τόν παρακολούθησα κι' από πρην πού έβγαζε τόν μωλό του μ' ένα βουρτσάκι. Αντίξω μου καθισμένος και μάταια προσπαθούσα να τόν φέρω στο μυαλό μου... Μά τώρα πού είνε όρθιος... Ά... Για σταθήτε... Φτού!

Έφτασα άπ' τήν κατάπληξι μου, άγχιότροσα περισσότερο τ' άγκιστροτά μωστοτάκια μου και ξεροδίζοντας έκωνοποιημένος, έβια στους δύο μου φίλους, πού με ζήτησαν περιέργω:

Βρέ παιδιά, τόν θηρίημα καίω τόν άνθρωπο αυτόν... Δώστε μου ένα μολύβι, μιά στιγμή, κι' άνοιξτε τ' αυτιά σας ν' άκούσετε τήν περιέργη ιστορία του...

Παιρνοντας τόν μολύβι ζωγράφισα στο πάθετό μου έναν σιδηροδρομικό σταθμό, με σάγιες, με ρολόγι, μ' έναν μικρόν άνθρωπίσκο και με τήν άπαραίτητη πλατφόρμα...

Έπειτα, εύχαριστημένος άπ' τόν σκόπεο μου, άρχισα τή διήγησι μου:

Αυτός ο άνθρωπος, λοιπόν, άγαπητό μου φίλοι, είνε σήμερα ένας άπ' τους διαπύτους... τής σαρόβλιας... Έχει στην Πορτογαλλία άπειράντα εργοστάσια πού άλατίζουν και πιστώνουν ψάρια, κληρονομία ανάλαντηξη από κάποιον θείο του, πού τινάζε τ'α πέταλα πρò τριετίας... Μά ξερετε τί ήταν πρòτα;... Ίσως πρò πέντε χρόνων;... Έ, ήταν λοιπόν ένας άπλός κλειδούχος σ' έναν μικρό σιδηροδρομικό σταθμό, τó άκριβές σκόπεο τού όποιου βλέπετε δωπέρα... Και ξερετε πώς τόν γνώρισα και σέ τί περιστάσεις;... Έ;... Όχι;... Τότε κάντε τόν σταθμό σας και ή θαυμάστε πρòτα τήν ψυχραιμία του κι' ύστερα τήν μουρταριά του, ή πρòτα τή μουρταριά του κι' ύστερα τήν ψυχραιμία του... Διαλέξτε...

Οι δύο φίλοι μου γλάρωσαν τ'α μάτια τους κι' έστησαν όρθα τ'α σέσωστον διαστάσεων αυτιά τους, για να μη χάσουν λέξι άπ' τή διήγησί μου. Κι' εγώ, κωμωρώνοντας για τó άποτέλεσμα τών δηλώσεων μου, έβραξα τó λαούγι μου με άφρονο κρασί κι' άρχισα τήν άφήγησί μου:

Πρò πέντε χρόνων, τó λοιπόν, παραθέριζα σ' ένα δροσερό χωριό... Καλή ήταν, βέβαια, ή δροσιά, μ' ή πληξι ήταν άντιπόροη και πέρα... Για να σκοπότινα κι' εγώ τήν ώρα μου, έφευγα άπ' τó χωριό νωρίς, κατέβαινα με τ'α πόδια ίσως τó σταθμό, κι' εκεί ξεπαλόνοντας όλημερίς στον ίσσιο τής δεινδροστοιχίας, κίτταξα και γόλευνα με τó τραίνο πού περνούσαν...

Δέν ήταν, βέβαια, και τέτοια τó έξαιρετικό αυτό... Ήταν μικρός ο σταθμός και μονάχα δύο τραίνα τήν ημέρα—έπιβατικά, ένωπιτα—καταδεχόντοσαν να σταματούν για λίγα δευτερόλεπτα... Τ'α άλλα—τ'α έμπορικά—δέν λάβαιναν τόν κόπο, όγι να σταματήσουν κίν, άλλα και τήν ταχτήριά τους να λιγοστεύουν!...

Κάποιο άπογευματινό, κατά τις έξη ή ώρα, βρισκόμουν στην πλατφόρμα, κι' έκοβα βόλιες άσκωτες με τ'α χέρια μου στις τσέπες... Στο γραφείο του καθισμένος, ένας νισοταμένος γεροσταθμάριος, έχαρτε μύγες... Τό μαζμουρλιό του τόν έμποδίζε να πιάση μαζί μου τήν κουβέντα, κι' έτσι φασκελιοντάς τον με τ'α δέκα δάχτυλά μου, ρουφούσα με δυσκολία τήν πληξι και τή μοναξιά μου...

Έκανε έξοτη τρομερή, ήμουν λαζανιασμένος, κι' ή κοιλιά μου φουσκωνε και ξεφοδωνε σαν φισσό σιδηρογού... Αντίξω μου ένας κλειδούχος καταδρωμένος, έτοιμάζε τ'α συνάλλα—για κάποιο τραίνο έμπορικό, πού θα περνούσε σέ λιγάκι—, ενώ αντίξω μου όρθη μιά σαρανταπεντάρα παρακάβια, ψηλόλιγη και κτριανάρα, άερίζοταν με τή σόπλα τής κι' άπέφηνε τις ματιές μου...

Αξάρνα, κάποιο κωνοκόνια άρχισε να χτυπάη γρήγορα, κι' ο κλειδούχος, στρέφοντας πρòς τó ρολόγι του σταθμού, μουρμούρισε:

Είνε τó τραίνο πούρχεται... Ήταν πραγματικά τó τραίνο τών έξη και τέταρτο... Άκούσαμε τó βοήθητ του πρòτα, τó μουγγυρητό του έπειτα, και σ'α τέλευταία τó στοιγγυλιόμο σφύριγμα του...

Αξάρνα, ενώ τó τραίνο δέν άπέτρε άπ' τó

λουσσασμένος άγριόγατος, και νοιώθοντας πώς δέν είχε πια ούτε δύο δευτερόλεπτα καιρό για να τήν σπρώξει πρòς τ'α και ή να τήν τραβήξη μαζί του πρòς τ'α δω, τήν βοήτησε σαν άστροτη από τó στέρο, τή γονάτισε, τήν ξάπλωσε ανάμεσα στις δύο σάγιες και ξάπλωσε κι' αυτός σφιχτοκολλημένος πλάι τής, για να τήν συγκρατή καλύτερα...

Ήταν καιρός, Θεέ μου!... Γιατί έζεινι ή στιγμή έφτασε σαν κερανόσ τó τραίνο, ξεροντάς σάβες και άτιμούς, και τρομερό, άδιάφορο και βροντερό, πέφισε από πάνω του;...

Ήταν τó έμπορικό κι' έσχενε ή μηχανή του δ'τ'όλοκληρα βαγόνια... Ναι... Ήσαν δ'τ'α άπόλυτα και τó μέτροσα ένα-ένα, χλωμός άπ' τήν άγονία μου, άνασίνοντας βαριά, και παρζίζοντας να μαντέψω τήν τύχη τών δύο έζεινων όντων—του ήρωικού κλειδούχου και τής πεισματάρης παρακάβιας—χαμένων μέσα σέ συννεφα σάγιες κι' άνάμεσα στις 268 ρόδες τών δ'τ'έζεινων βαγονιών!...

Έπαι τέλους, τó τραίνο πέρασε, κι' άμέσως έννοιωσα μιά άνακουφισή άνεξφορητή. Έβια ν' άνασπρονάται ζωντανό τó παρ'όλογο τραγικό ζευγάρι, δίχως γάχη πάλαι ούτε τήν πού μικρούλα γραστονιά!...

Έζεινη τινάζε λιγάκι—κόκκινη σαν καραβίδα—τó σκονισμένο και τραυλωμένο φουστάν τής, κούνησε βίαια τόν λελεκιόμο στέρο τής και σφίχτηκε δίχως καμιά χρονοτριβή στην άγκαλιά τού γενναίου σωτήρα τής...

Μά αντί να τόν φιλήση—όπως νόμιζε πώς σκόπετε να κινή—άρχισε, ή στριγγά, να τόν χαστουκίζη βροχηρόν, να τόν βρίζη μανιασμένη και να τόν γόδηγι με τ'α νύχια τής τó μάγουλα και τόν λαϊκό του!...

Δέν μπόρεσα πια να κρατηθώ στην άνήκουστη αυτή σκηή: Έτρεξα καταγανακτισμένος κοντά τους, ξεκόλλησα άπ' τ'α άγκιστροτά δάχτυλά τής στριγγίλας τόν ξερομο κλειδούχο και τής φώναξα:

Είσαι τρελή, κυρά μου;... Τί κάνεις;...

Αυτό πού τού πρòτε να πωληνθροούτο, κίνο... Είν' ένας πρόστυτος, βρωμιόδης, έλεινός!... Ξεφώνισε έζεινη έξάλλη, μ'α πού έξάλλος εγώ, ού-

Μωρέ, ποιός είν' αυτός!...

μαξα:

Μά δέν ντρέπεσαι και λίγο;... Δέν έχεις φιλότιμο άπάνω σου;... Αυτός σου έσωσε τή ζωή με κίνδυνο σίγουρο τής διαξής του, κι' εσύ τόν βρίζεις έτσι;...

Έτρενα, κι' έτοιμαζόμουν να μαπατίσω τή μαδημένη και ξερακιανή χίνα. Αύτη όμως, φουρκισμένη κι' άγριεμένη, κόλλησε σκεδόν τή μύτη τής στή δική μου και ξεφώνισε:

Ακόμα δέν κατάλαβες κι' εσύ τί τρέχει;... Ακόμα δέν μαντέψες;... Έ λοιπόν να σου πώ εγώ: Τήν ώρα πού περνούσε από πάνω μας τó τραίνο και μ'α ξεφύδαν ή ρόδες και ή σκίνη, ο παληάνθρωπος αυτός άκείαζε τήν ειςκαιρία κι' άρχισε να με φιλάη και να μ' άγκαλιάζει σαν ένας σάτυρος... Είπατος πού τó τραίνο είχε μονάχα έξημερατά βαγόνια... Άν είχε έκατόν έξημερατά, πού άθαιαν ή θέσι μου, κίριε, σας παρακαλώ;... Και πούσα άλλα θάξε προφάσει να μού κινή ο άρχεός;...

Στανροκοπήθηκα, έφριξα μ'α ματιά θαυμασμού στον ήρωικό κλειδούχο, πούτρεβε ακόμα παρòκει τ'α ξεσκισμένα μάγουλά του, και... και τ'α βάλια σ'α πόδια!...

Γέλασαν οι φίλοι μου με τήν άφήγησί μου, κι' έβια άπ' αυτούς μιάς είπε:

Είνε πραγματικά ήρωικός ο κλειδούχος σου αυτός... Πρòτα για τόν ήρωισμό του να ξεπαλώση ανάμεσα στις σάγιες, ενώ περνούσε τó τραίνο από πάνω του, κι' ύστερα για τó κορψάκι του να φιλήση μιά τέτοια στριγγίλα!... Άνθρωποι τού καιλουπιού του και τού θάρρους του, προσόδουν στή ζωή κι' άπόδειξι ή ταριχή του θεσί, Άμην! Έχεις άντιόρησι;

Εγώ; Θεός να φιλάη!...

Κόλλησε τή μύτη της στή δική μου και ξεφώνισε...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πρòπει και στις δόξεις της καρδιάς να επβάλλονται νόμοι. (Ρ ο υ σ ο ώ)

Μονάχα ο θάνατος έξασφαρίζει τή διάφραση τής δόξας. (Σ α μ φ ο ρ)